

- Jézus az utolsó vacsorán mondja el ezeket. Kevés a hátralévő idő: éjszaka van, és néhány óra múlva elfogják Őt. Tudja, hogy a feltámadása után újra találkozni fog velük, de már másképpen: más viszonyban lesznek vele. Ezért ez nem igazán „búcsúbeszéd”, inkább felkészítés arra, hogy higgyenek Őbenne.
 - o Nekünk is kevés az időnk. Ha testvérekkel lehetünk együtt, ott van-e köztünk Jézus, hagyjuk-e Őt beszélni? Vagy mi beszélünk: próbáljuk egymást tanítani, biztatni a saját fejünk szerint, próbálunk imádkozni azért, ami minket foglalkoztat, esetleg megmondani Jézusnak, mit tegyen? Vagy Ő mondhatja meg, mit tegyünk, mi pedig tanulunk-e tőle, engedelmeskedünk-e?
- Már csak a 11 tanítvány van vele. 11 olyan ember, aki „szeretné szeretni” Jézust. Most még legfeljebb csak „kedvelik”, sőt ez még Jézus feltámadása után is így van (ld. Jézus és Péter beszélgetése). Ő arról beszél, hogy mit jelent Őt szeretni, és hogyan valósul ez meg. Nem mitőlünk...
- „Ha szerettek engem, tartsátok meg az én parancsolataimat.” – A felebarátot szeretni (az ellenséget is): jót tenni vele, imádkozni érte, hogy megmeneküljön. A hívő testvért szeretni: „ahogyan én szerettelek titeket”, áldozatokat vállalni érte (életemet adni érte), segíteni az úton járásban. Jézust szeretni: megtartani az Ő parancsolatait.
 - o Az Ő parancsolata a felebarát, ellenség és a testvér szeretete is. „Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást.”
 - o „Tanuljátok meg tőlem, hogy én szelíd vagyok és alázatos szívű.”
 - o „Vigyázzatok és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek.”
 - o „Maradjatok énbennem és én tibennetek.”
- „Az Ő parancsolatai nem nehezek” (1Jn 5,3b) annak, aki szereti Őt, aki az Övé. Ezeknek a megtartása maga az Isten iránti szeretet (1Jn 5,3a). Aki nem az Övé, annak lehetetlen. Aki saját erőből, kényszerből próbálja szeretni az ellenséget, áldozatot hozni, szelíd és alázatos lenni, az nem szereti Őt – és nem is sikerül neki.
- Ő, Isten adja a Pártfogót, aki képessé tesz szeretni Istent, Jézus Krisztust. Annak adja, aki engedelmeskedik Istennek (ApCsel 5,32): aki megadta magát neki, aki Urának ismerte el Krisztust; aki ezáltal az Ő tanítványa lett, akinek az a célja, hogy olyan legyen, mint Ő.
 - o Nekünk is van énünk, természetünk, aki csak önmagát/önmagunkat szereti. A magunk „parancsolatát tartjuk meg”, nem hallgatunk senkire. Isten a Szentlelket adja; Ő legyőzi ezt, de nem erőszakkal. „Akik néki engednek”, akik „szeretnék szeretni” Jézust, mint a 11 tanítvány – azoknak adja. Nem a világnak, akik nem ismerték meg Krisztust.
- „Nálatok lakik és bennetek marad” – nem „valaki más” Jézus helyett: a Szentlélek Jézust dicsőíti bennem, az Ő szavaira emlékeztet, Őt „valósítja meg” bennem – ha nem akarom „önmagammat megvalósítani”. Így nem hagy árván, így jön el hozzám Jézus.
- „A világ többé nem lát engem” – Jézust a haláláig látták. A Feltámadottal már csak a benne hívők találkoztak. Fogyatékos volt a hitük (ld. emmausi tanítványok, Tamás,

„elmegek halászni”, „némelyek pedig kételkedtek”), szükségük volt a megerősítésre: a találkozásokra Jézussal, az angyal szavaira, a Szentlélekre. – „De ti megláttok engem”: mi is meglátjuk, mert Ő él, bennünk marad (a Szentlélek által), megerősíti a hitünket. „Ti is élni fogtok”: nekünk szerezte meg az örök életet, a sajátjából. Az Ő élete a mi (örök) életünk garanciája. Ezt jelenti az, hogy Őbenne élek/vagyok. – A Szentlélek által „Krisztus él bennem” (Gal 2,20), ezt „azon a napon”, amikor az Övéi lettünk, megtudtuk.

- Újra: „aki ismeri és megtartja az én parancsolataimat”: akiben benne él Krisztus az Ő természetével. „Az engem szerető”: ez a tulajdonsága, a jellemzője. Nem az erőfeszítése. Ilyenné tette őt Isten Szentlelke. Neki Krisztus kijelenti magát: egyre jobban megismeri őt. – „Szereti az én Atyám, és én is szeretem”: már úgy, mint a saját gyermekét: tanítással, feddéssel, de bátorítással, védelemmel is.

Befejező ige:

„Békességet hagyok nektek: az én békességemet adom nektek; de nem úgy adom nektek, ahogyan a világ adja. Ne nyugtalankodjék a ti szívetek, ne is csüggedjen.” Jn 14,27